

Bilten Jamarskega kluba Železničar

Jamarska sekcija pri Planinskem društvu Železničar iz Ljubljane je bila prvo jamarsko društvo (pa čeprav ne samostojno, ampak v sklopu PD, kar je še toliko bolj pohvalno), ki je leta 1963 (da, pred malone štirimi desetletji!) izdala prvo številko svojega glasila in ga imenovala preprosto Bilten. Po videzu veliko več od tega niti ni bilo – v nekoliko trše platnice povezan šop ciklostiranih listov A4 formata, na katerih so bili opisani najpomembnejši dogodki iz življenja te jamarske skupine. Bila je ob še kateri jamarski sekciji pri planinskem društvu v Sloveniji ena od redkih, ki se je sistematično ukvarjala velik del tudi z raziskovanjem visokogorskega krasa, predvsem še v Triglavskem narodnem parku. Čeprav se je pozneje osamosvojila in je že dolgo samostojen jamarski klub, njegovi člani še vedno raziskujejo tudi v slovenskih gorah, so pa hkrati menda edino slovensko jamarsko društvo, ki ima zadnja leta – svojo planinsko sekcijo.

Ob koncu lanskega leta je po dveh letih izšla že 21. številka lično natisnjenega Biltena Jamarskega kluba Železničar, ki za razliko od prejšnjih nima toliko prispevkov o raziskovanjih in obiskovanjih kraških jam v gorah. Najdaljši z deloma planinskega področja je članek **Aleša Lajovica**, predsednika Jamarske zveze Slovenije in člana JK Železničar, o jamarski odpravi v brezno Govic nad Bohinjskim jezerom, ki zbira precejšen del vodá iz Triglavskega pogorja. Poleg tega je v tem Biltenu zabeleženo, da so bili jamarji izključno iz planinskih nagibov na Gotenškem Snežniku, leta 1997 in 1998 pa med drugim tudi v več jamah v visokogorju in v nižjih hribih in gričih, tako med drugim v Lubniški jami in Kevdrcu na Lubniku, Breznu na Leški planini, Potočki zijalki, Breznu pri gamsovi glavici na Pršivcu, ki je bilo njega dni najgloblja jugoslovanska jama in ki so jo dolga leta raziskovali izključno jamarji-planinci iz Ljubljane, Eleonorini jami na Mestnem vrhu nad Kočevjem, Jami pri Svetih treh kra-

ljih na istoimenskem vrhu, Snežni jami pod Raduho, Ivačičevi jami in Jami pod straniščem na Kredarici, Copniški jami na Slivnici in Snežni jami na Mežakli.

21. številko Biltena, ki ima kar več kot sto strani polovičnega A4 formata in je izšel v nakladi 400 izvodov, sta lepo uredila **Peter Gedei** in **Tomaž Koblar**.

M. R.

društvene novice

Lojzetu Dularju v spomin (18. 5. 1910–28. 1. 2000)

Dne 28. januarja leta 2000 je ugasnilo življenje **Lojzeta Dularja**, domala vse življenje planinca, sicer pa zelo znane ter vsega spoštovanja in spomina vredne osebnosti v Trbovljah in Zasavju. Iz naših vrst je odšel v 90. letu svojega pestrega in bogatega življenja. Teža let in zadnja leta tudi bolezen sta mu onemogočala, da bi se v planinskem življenju in tudi v javnosti zdaj aktivneje udeleževal dela, kot se je desetletja poprej.

Čeprav je v času svojega življenja in dela zasedal pomembne položaje ne le v Planinskem društvu Trbovlje, pač pa tudi v gospodar-

stvu in domači občini, je vedno ostal razmeroma skromen. Svojci, z njimi pa tudi občina Trbovlje, planinci in še kdo so spoštovali njegovo željo, da bi ob njegovem pogrebu ne bilo nikakršnih pogrebniških slovesnosti. Tako smo žaro z njegovim pepelom pospremili 1. februarja sredi dneva na trboveljsko pokopališče v Gabrskem ob udeležbi žalujočih sorodnikov, predstavnikov občine in matičnega PD Trbovlje ter nekaterih znancev in prijateljev. S pokojnim Lojzetom Dularjem je tako fizično odšla iz naših vrst oseba, ki je desetletja dolgo pomembno vplivala na delo in razvoj planinstva, hkrati pa tudi na razvoj občine Trbovlje in Zasavja ter posledno tudi Slovenije. V duhu in spominih pa bo pokojni Lojze vedno med nami kot ustvarjalna in markantna osebnost, ki je na različnih področjih dela pustila za seboj močne sledove.

Dolga leta in desetletja smo si bili zelo blizu in bil je z nami ob vsaki akciji, zato je prav, da ob njegovem slovesu povežemo nekaj njegovega liku vrednih besed.

Svojo življenjsko pot je začel kot mnogi sinovi rudarjev sredi rudarske kolonije, sredi domačega rudnika in sredi izredno težkega življenja rudarskih družin. Ko je odrasel, se je lotil poklica rudarja in se zavoljo svoje bistrosti in pridnosti izšolal za rudarskega nadzornika.

Po končani vojni za osvoboditev domovine, ki se je udeležil aktivno, je sprva nadaljeval kot rudarski nadzornik, kmalu pa je prevzel odgovorne položaje v Zasavskih premogovnikih v Trbovljah kot pomočnik generalnega direktorja, nadaljeval kot direktor rudnika Senovo in zatem rudnika Zagorje, nadaljeval kot predsednik občine Trbovlje, nato kot obratovodja rudniške separacije v Trbovljah, nazadnje pa je bil od konca leta 1958 do upokojitve leta 1972 direktor SGP Zasavje.

Njegova planinska pot pa se je pričela leta 1930, ko je sodeloval kot ustanovni član društva Prijatelji prirode v Trbovljah in se v okviru tega društva uveljavil kot organizator in izvajalec številnih izletov, tudi

množičnih, bodisi na domačo Mrzlico in druge zasavske vrhove, bodisi na druga planinska območja Slovenije in Hrvaške. Po končani vojni se je znova aktivno vključil v planinske vrste. Kot sodelavec gradbenega odbora za zgraditev Zasavske koče na Prehodavcih v Julijcih je bistveno prispeval k čimprejšnji zgraditvi in opremljanju koče. Bistveno je prispeval k popularizaciji planinstva predvsem potem, ko je bil 19. 2. 1954 izvoljen za predsednika PD Trbovlje. Društvo je vodil vse do 25. 2. 1966. V tem času se je društvena dejavnost v vseh smereh zelo razmahnila. Že leta 1955 je izšla posebna, planinstvu v Zasavju posvečena številka časopisa Zasavski tednik. Kmalu zatem so se pričele priprave na gradnjo novega planinskega doma na Mrzlici, ker je stara v lesu grajena koča iz leta 1946 začela propadati, pa tudi razvoj planinstva jo je že davno prerasel. V letih 1959/60 je bil tudi predsednik gradbenega odbora, nato pa je to funkcijo prepuštil prav tako zagnanemu **Tonetu Sterniši**. Nov, trdno zgrajen planinski dom na Mrzlici je bil odprt leta 1963, dve leti kasneje pa na Štorovi ravni na Mrzlici še Poldetova koča. Delež pokojnega Lojzeta Dularja je bil pri tej gradnji in opremljanju doma odločilen.

V tem času se je zato povečalo število članstva pri PD Trbovlje, zelo se je razširila druga dejavnost – mladinska, alpinistična, markacijska, naravovarstvena, izletniška, informativno propagandna in še kakšna. Pri tem je treba omeniti tudi zgraditev ceste v dolžini 4200 metrov od prevala Vrhe do planinskega doma na Mrzlici, kar je bilo treba opraviti še pred začetkom gradnje doma. Vsega opravljenega dela pač ni mogoče naštet.

Pomagal je namreč razreševati številne probleme, s katerimi so se srečevali njegovi sodelavci, tudi tisti iz planinskih vrst. Tudi potem, ko je odložil predsedniško mesto, je v PD Trbovlje ostal nekaj let kot podpredsednik in nato odbornik z različnimi nalogami vse dotlej, dokler mu ni bolezen onemogočila aktivnejšega dela. Sicer pa je z društvom živel še naprej bodisi s stalnimi stiki s sodelavci, bodisi z obiskovanjem Mrzli-

ce. Lahko bi rekli, da se je do zadnje minute zanimal za delo domačih planincev. Imel je neverjetno dober spomin na številne dogodke iz svojega življenja. Škoda je le, da vsega tega ni zabeležil.

Za opravljeno delo je bil pokojni Lojze deležen mnogih priznanj tako s strani PD Trbovlje, PZS, PZJ, Meddruštvenega odbora zasavskih planinskih društev ter domačega SITKS, kakor tudi s strani Občine Trbovlje. Pred leti je prejel najvišje občinsko priznanje, Prvojunjsko nagrado občine Trbovlje, leta 1996 pa je postal častni občan občine Trbovlje. Prejel je tudi dve državni odlikovanji.

To, kar je tukaj zapisano, je le skromen spomin na bogato in uspešno pot Lojzeta Dularja. Še dolgo se ga bomo spominjali sodelavci iz planinskih vrst kot odločnega, sposobnega, marljivega in za delo zagnanega človeka. V hvaležnem spominu bo ostal njegov delež pri ustvarjanju dobrega imena trboveljskega in slovenskega planinstva, pozabili pa tudi ne bomo njegove vedrine in sposobnosti razdajanja dobre volje drugim. Pozabiti ga ne bo mogla niti trboveljska občina, pa tudi drugi kraji, kjer je deloval, saj je domala povsod pustil pomembne sledove svojega dela, tako na komunalnem kakor tudi na gospodarskem, kulturnem, športnem in še

katerem področju. Hvaležno se ga bomo spominjali tudi številni dolgoletni sodelavci predvsem iz planinskih vrst.

Tine Lenarčič

Zaključna prireditev ob 100-letnici planinstva

Lanskega 22. decembra je predsednik častnega odbora praznovanja 100-letnice kranjskega planinstva in župan Mestne občine Kranj **Mohor Bogataj** priredil sprejem za člane častnega in organizacijskega odbora tega praznovanja, za odlikovance Mestne občine Kranj in dobitnike jubilejnih priznanj. To je bila sklepna prireditev ob praznovanjih 100-letnice organiziranega kranjskega polaninstva, ki so ji prisostvovali kar številni najuglednejši slovenski planinci, med njimi načelniki komisij za GRS **Dušan Polajnar**, za planinska pota **Tone Tomše**, Združenja gorskih vodnikov **Marko Štremfelj**, predsedniki sodenjih planinskih društev z Jezerskega, Trziča, Škofje Loke in Radovljice s predsednikom Gorenjskega MDO **Jožetom Stanonikom** na čelu, župana občin Predvor in Šenčur ter varuh človekovih pravic **Ivo Bizjak**. Na zaključnem srečanju so se zbrali tudi nekdanji znani alpinisti in gorski reševalci, med njimi zakonca **Marija in Andrej Štremfelj** ter **Tomo Česen**, pa tudi jublanti, med njimi 90-letni **Stane Gantar**, 94-letni **Karel Bajt** in **Dušan Feldin**, ki je bil pred vojno mladinski član Kranjske sekcije SPD. Na srečanju je bilo zbranih več kot 150 planincev in njihovih simpatizerjev.

Plakete Mestne občine Kranj za služe v planinstvu so ob tej priložnosti prejeli **Franc Benedik**, **Živko Drekonja**, **Tomaž Jamnik**, **Franci Gselman**, **Rudi Lanz**, **Peter Leban** in **Tončka Sušnik**.

Zlata priznanja Planinske zveze Slovenije so prejeli **Edvard Erze-tič**, **Viktor Uhan** in **Alojz Zelnik**.

Predsednik PD Kranj **Franc Ekar** je nekaterim zelo zaslužnim kranjskim planincem, ki se osebno niso mogli udeležiti zaključne prireditve, na njihovih domovih osebno izročil posebna priznanja: častnemu pred-

Brezčasnost

SLAVICA ŠTIRN

*Zakrili
v reju so
vlažni oblaki
sonce,
goro.*

*Obnemele trave
– zapredene v
jesensko spanje –
nevede
točijo solze.*

*Ovita v mir
sestopam
po skalah
in čutim –
brezčasnost.*